

Murányi Sándor Olivér
(1974, Székelyudvarhely)
író, Avantgarderobe-díjas

Murányi Sándor Olivér

Medvék Söröspatakban

– Miért nevezik Söröspatakknak? – kérdem Lukács vadórt, miközben kiszállunk a terepjáróból.

Innen már gyalog megyünk tovább, hogy ne verjük fel a vadakat autózajjal.

– Nem tudom – feleli suttogva. – Így hívja a szájhagyomány. Ez volt a neve már akkor, amikor idejöttem. A térképeken azonban nem található.

Indulunk. Pár perc múlva szórnak az automata szórók. Mindennap tizenhét órára vannak beállítva mindkét helyen. Az alsó szóróhoz igyekszünk először. A híd mellett a patakpartra megyünk. Elképesztő látvány fogad. A víz mellett mindenütt fenyők, alattuk páfrányok és egyéb aljnövényzet. Csupa zöldet látok. Kísértetiesen hasonlít gyerekkorom indiánregényeinek általam elképzelt helyszíneire. Várom, hogy Csingacsugok elődugja a fejét egy fatörzs mögül, és szemöldökét összevonva megkérdeze tőlünk, mit keresünk itt. Átlépünk egy kidőlt csutakon. A patak elnyomja minden neszünket. Vagy harminc méter marad a magaslesig. Próbálom Lukács nyomait követni. Könnyedén lépked, sőt, valósággal szökell. Alig tudok lépést tartani vele.

A medve már vár, amikor a leshez érünk. Lélegzet-visszafojtva mászunk fel a lépcsőn, Lukács a mutatójával int, hogy maradjak síri csendben. Helyet foglalok a lesben kialakított ágyon, igyekszem hangtalanul kinyitni az állványom, és rácsavarozni a fényképezőgépet. A világosbarna állat önfeledten szedegeti a ku-

coricát a szórófej alatt. Ismeri már az etető hangját, ahogy az kiszór, perceken belül ott terem.

Képtelen vagyok eldönteni, hogy szabad szemmel gyönyörködjek-e a vad látványában, vagy lencse mögül, fényképezés közben. Hatalmas fejét újra és újra felemeli evés közben, körülpillant, nem jön-e valaki, aki esetleg megzavarhatná. Ilyenkor minden alkalommal megnyomom az exponáló gombot. Lukács hol szabad szemmel, hol távcsővel figyeli az állatot. – Jó nagy! – suttogja. Az idő megáll, hárman maradunk a vadórral és a barnabundással a vadonban, csak a patak csobogása hallatszik, amely mind a mi légzésünk nesztét, mind a nagyvad élelmet ropogtató hangját elnyomja.

– Induljunk – int a vadór. – Nézzünk rá a fenti szóróra is. – Hangtalanul igyekszem elpakolni az állványt és a gépet, majd lefelé lépek a létrán, míg el nem érem a zöld fővenyt, ahonnan a medve már csak egy nagy barna foltnak látszik. Hátat fordítunk neki, és síri csendben hagyjuk el a helyet, újra végighaladva a páfrányoson, a fenyők szegélyezte indiános patakparton, felfelé, a Bucsintető irányába megyünk tovább egy erdei úton. Egy tisztáson csodálatos látvány fogad. Meg is állok gyönyörködni benne. Fenyők csoportokban, minden méretben, egymás mellett. Egyetemista fenyők – jegyzem meg a nagyok láttán. Értelemszerűen alattuk helyezkednek el a gimnazista fenyők, majd lejjebb a kisiskolások, óvodások, végül a bölcsődések. Fenyőtársadalom, amely az emberével szemben

a hegy örök csendjében éli életét. Ezt a csendet csak magasban elhúzó repülőgépek hangja töri meg néha. Talán azért vezették el itt őket, hogy ne a városokra zuhanjanak, ha meghibásodnak.

Mintegy ötszáz métert haladunk tovább, amikor Lukács vadőr újra jelzi, hogy óvatosabbnak kell lennünk. – Tanulj meg úgy járni, hogy egyetlen gally se roppanjon a lábad alatt – suttogja. – Másképp a vadlesnek annyi... – Könnyű neki, ő valószínű indián – gondolom magamban, pedig ezt – és még sok mindent – neki is meg kellett valamikor tanulnia, be kellett gyakorolnia közel négy évtizeden át az erdőn. Tudatosul, hogy van talpam, ami zajt okozhat. Elkezdek külön figyelni minden lépésemre. Minden megszűnik, csak a jelen létezik, amelyben vigyázok, hogy hangtalanul haladjak a vadőr mögött a szóró felé.

Amikor a helyszínre érünk, Lukács felemeli a karját, ezzel adva jelt, hogy ott a medve. Kapkodni kezdek. Előveszem táskámból a fényképezőgépet. – Csenedesebben! – mordul halkán a vadőr. Az állat hatalmas. Teste színe feketébe játszik. Gödröt ásott magának, hogy kikaparja a szóróból lehullt kukoricát. Talán még az előző medvéknél is óvatosabb, sokkal gyakrabban

emeli fel a fejét, hogy ellenőrizze a területét. Ilyenkor mintha minket figyelne, pedig Lukácsal mindketten tudjuk: a barnabundás rövidlátó, gyenge szemét éles hallásával pótolja. A vadőr rágyújt. Kifújja a füstöt, és megnézi az irányát. – Jó a szelünk – állapítja meg –, ezért találhattuk itt a medvét. Másképp lekerülne minket az erdő fái között, és be se jönne ide. Nem látnánk meg. Nem mi döntünk, hanem a szél. – Elgondolkodom a szavain. Milyen hatalmasnak érezzük mi, emberek magunkat a nagyvárosokban. A falun, a vadon közelében lakók már tudják, hogy nem körülöttük forog a világ, ezért éppen az önellátással kell alkalmazkodniuk a természeti viszonyokhoz. Aki pedig az erdőbe megy, jóval kisebb lesz. Védtelenné válik, többnyire alázatosnak és figyelmesnek kell lennie, hogy épségben vissza is érjen onnan. Figyelem a medvét. Eltörpülök mellette. Ő a fenyves királya. Nála vendég vagyok csupán, vigyáznom kell, meg ne zavarjam. Hangtalanul emelem szememhez a fényképezőgépet. Ekkor valamiért két lábra áll. Azonnal exponálok. Az állat gerince kinyúlik, magassága megsokszorozódik. Hatalmassá, óriássá válik. Szemében ott csillog a vadon.

Sárkányt legeltető szűz (litográfia, 262 × 434 mm, 1991)